

L'altra primavera d'El Corte Inglés

Sindicalistes, treballadors i ex-treballadors coincideixen. La política laboral, d'horari i de relacions sindicals dins El Corte Inglés no deixa en un bon lloc, precisament, l'empresa, la capdavantera a nivell d'estat en el sector.

Joan Pomares

«Sancions, denúncies, resolucions de Magistratura, quasi totes són favorables a l'empresa», diuen des de CCOO, que encapçala una de les crítiques més dures al major centre comercial de l'estat. «Potser —comenten amb sorna— perquè tots els que manen hi tenen família, perquè hi ha moltíssims fills de banquers, empresaris... El fet cert —asseguren— és que vivim en una tensió diària, amb una estratègia de repressió constant. Sí, hi ha una gran persecució personal i sindical.»

Fins i tot una dura selecció física, ja que «no sols no podran ingressar en qualsevol centre d'El Corte aquells qui patesquen miopia, peus plans, o un altre defecte físic, sinó que, a més, ens fan revisió de cabells i no ens deixen dur barba... si no és que vols que vagen per tu. ¿Un cas? Sí, per exem-

ple, un cambrer d'un centre d'El Corte Inglés-Madrid que per dur-ne van arribar a imposar-li l'increïble castic de quarant-cinc dies de suspensió de treball i sou.»

La denúncia de CCOO abraça més casos concrets. Encarna Castro Contreras, treballadora valenciana, «per haver-se negat a complir una ordre del cap del seu departament, el qual li va indicar que retiràs unes caixes buides i per haver tingut unes paraules

amb ells, el passat 2 d'abril, va rebre del departament de personal una carta comunicant-li la sanció mínima entre les més greus. ¿Que què havia dit Encarna? Senzillament, 'Si m'hi negue i si el que vols és empenyar-me de bon matí, ho dius'. ¿El castic?: setze dies sense feina ni sou.»

«Els —assenyala CCOO, parlant de la direcció del centre— en la seua intenció de dibuixar-nos a imatge de l'empresa —'farem de vosté un home-Cortty'— són capaços de fer que algunes parelles es barallen, d'amonestar sobre les amistats que tenim... I les sancions, de vegades, són indignants, humiliants, ferotges. Com l'ordenada a un dels seus treballadors; condemnat a vigilar durant tot un mes els ploms de la llum».

«Després hi ha el cas de les dones, molt més dur. En primer lloc, no volen que treballen les casades. Moltes, que demanen excedència per tenir fills, generalment ja no hi tornen. I, si ho fan, se'ls fa la vida impossible enviant-les a un departament en el qual —a comissió, que és com es funciona— es ven molt menys, perquè, clar, la comissió és molt major en joieria, mobles, etc., que en altres seccions.» I ens ensenyen dues nòmimes: «Ja ho veieu, dos venedors, idèn-

«Una selecció impecable, a la recerca de la imatge i el benefici».

tics en funció, poden tenir diferències que arriben fins a les 35.000 pessetes.»

«El que afirmem sobre el tracte de les dones és ben cert. Per a ells, la imatge i el benefici són més importants que qualsevol ésser humà. És una selecció impecable.»

200 milions sobre la taula

Segons CCOO, doncs, el rellotge de la democràcia sindical sembla parat de fa molts anys per a aquest gran gegant comercial, que ha alçat xifres extraordinàries. A El Corte Inglés —la multimilionària botiga dels germans Areces—, no li fa gràcia cap brot reivindicatiu. I les dificultats perquè les seccions sindicals de CCOO i UGT facen ús del tauler sindical són permanents. «I, de nou, perquè retirem la nostra informació ens tornen a amenaçar amb sancions». Deu ser perquè, a El Corte, no li agrada la publicitat desqualificadora... o aquell eslògan laboral que, burlant-se d'un dels seus famosíssims lemes, deia «Tot un recital de morro».

Per a molts sindicalistes —generalment al voltant d'eleccions al Comitè— l'alt comandament d'El Corte ha estat acordant «comiatos incentivats».

Moltíssims diners, per traure's del damunt representants sindicals molestos. «Això, qualsevol contestació interna». Una suma tremenda, perquè El Corte Inglés, durant les eleccions sindicals de 1982 —les últimes— va gastar l'extraordinària xifra de 200 milions de pessetes per tal de desfer-se de delegats i afiliats no grats, fonamentalment de CCOO, segons afirmen des del mateix sindicat.

«És un xantatge —diuen, quasi a cor, Empar Monzó i Abelard Ródenes, ex-treballadors d'El Corte Inglés-València. Però, en moltes ocasions —precisen— has de triar entre això o que et facen la vida impossible. Nosaltres els vam plantejar sis milions: l'endemà teníem el taló.»

«Ací, a València, a molts, els han donat dos milions, però en tot l'estat —apunten, novament, els seus companys de CCOO— en són centenars.» I la llista s'amplia. Amb noms i cognoms. De Barcelona —Lluís Flores Macipe (10 milions), Marisa Fernández (8), Antoni Ripoll (7), Ramon Hernández (5,5)—... De València —Josep A. Caselles (5), Josep Ruiz (5), Àlvar Alonso (3), Salvador Muñoz, Carme Belenguer, Germà Vinat... De la resta de l'estat. Com a

Bilbao —7,5 milions a Juan Valero—, a Sevilla —7,5 a Juan Labrado—, a Madrid —vora vuitanta milions en total—... Per acabar, la guinda. «El secretari general de la Federació de CCOO d'El Corte, també el van voler comprar. S'hi va negar i se l'emportaren a un despatx marginal d'El Corte a Madrid. ¿Quant li van oferir?: tretze milions».

Ací l'AFL-CIO, diga, diga

«El teu treball no és lineal, tu li imprimeixes el teu estil. La teua remuneració, doncs, tampoc no pot ser lineal... de la mateixa manera que els éssers humans no som iguals (tot i que alguns intenten descaradament massificar-nos).» Són algunes frases —típicament «Cortty»— d'un full sindical d'Unitat Professional. «La UP és el sindicat de l'empresa, el sindicat groc creat per aïllar qualsevol competència laboral. Realitza una afiliació immediata, amb pressions, clar, a tota la gent que acaba d'entrar, sobretot als eventuais, que solen tenir contractes molt curts i que es troben dominats per la por, informa CCOO.

El seu cap i delegat principal a València —«el nostre treball és la nostra riquesa, defensem-lo»— no és precisament un treballador, sinó Lluís Rojano, gerent de l'empresa, concretament de la quarta planta. «En els centres que es crearen durant la dictadura els sindicats de classe encara conservem molta gent, però en els que es crearen posteriorment, la UP i el seu fill petit, la Fetico, han crescut com l'escuma». Què pot ser Fetico sindicalment queda ben palès en les següents línies d'un dels seus pamflets: «diuen mentida quan ens amenacen amb prolongacions de jornades indiscriminades, i quan ens presenten el panorama aterridor d'unes empreses plenes d'eventuals. Menteixen, els sindicats social-comunistes.»

Frases totes que intenten posar en peu el consell que fa ja uns quants anys va proclamar don Ramon Areces, el gran patró de la gran empresa: «els sindicats marxistes van a la seua, al marxisme. És per això que cal combatre'ls amb una oferta capaç de

convèncer els treballadors». Oferta que mister Areces, els seus socis i els seus consellers van sol·licitar a l'AFL-CIO dels EUA —el poderosíssim trust sindical la burocràcia del qual s'ha vist embolicada en les més tèrboles històries americanes—, per a la creació urgent de quadres sindicals fidelíssims. L'AFL no tingué, per descomptat, cap inconvenient a viatjar i promoure les veritables «activitats sindicals» de la UP: trofeus de truc, escacs, pesca, carnivals...

El Corte també ha intentat servir-se de la UP per tal de controlar la Federació d'Associacions Sindicals de Grans Magatzems. «Ho van intentar contínuament, però la resta de magatzems no van voler: tenien por del poder d'El Corte». Que, d'altra banda, mana dins de l'Associació Nacional de Grans Empreses de Distribució, l'advocat en cap de la qual és Manuel Broseta, ex-líder d'UCD i màxim dirigent de l'anticatalanisme a València.

«Cal seguir 'B'»

«Fins l'any 76 era molt normal preguntar què pensàvem políticament, si pertanyiem a cap partit, què llegíem, etc... Però això, d'alguna manera, continua existint. Mireu, per a Nuevo Centro van filtrar els treballadors. Sí, sí, els filtraren.» «Sí —interromp iafegeix M. B., aturat— perquè per a oferir nous llocs de treball o quan obrin centres solen fer una entrevista. A mi, per a Nuevo Centro, em van preguntar què pensava del moviment obrer, a uns altres, sobre el sindicalisme, i així...».

«Estem completament segurs que encara funciona aquella agència de detectius amb la qual treballaven abans —continua afirmant M. B.—, ja que, i això sí que és cert, continua la persecució de dirigents... i els informes sol·licitats (durant el període de prova) als veïns o al porter, sobre qui és i què fa un, etc., etc...»

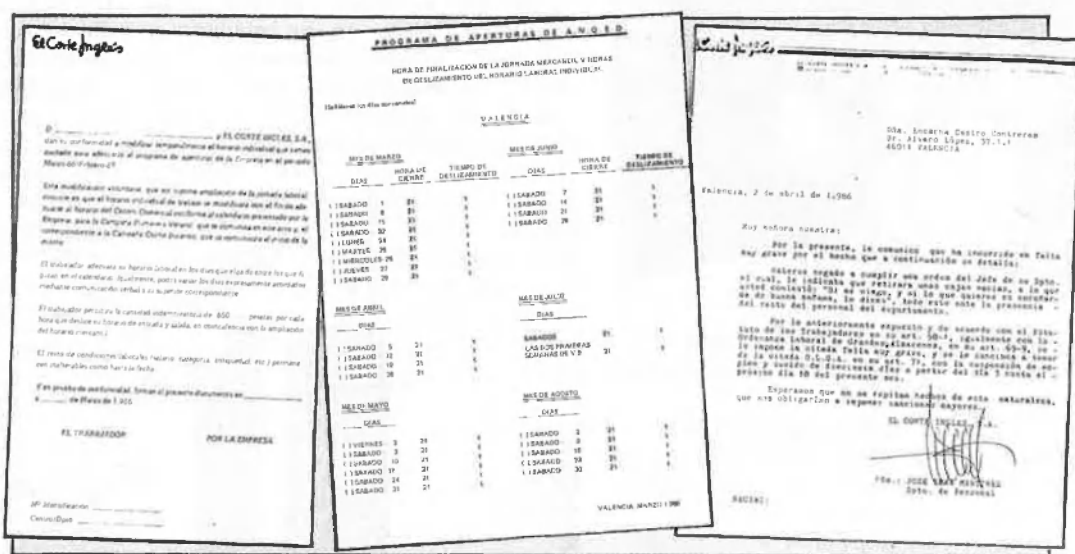
L'agència a què s'han referit —es registra amb noms diferents quan es creu «cremada»— fa pocs anys es deia Instituto Técnico de Organización y Selección (ITOS). Era —¿és?— una agència investigadora de la mateixa empresa, clandestina, només con-

guda pels més alts mandataris d'El Corte i amb funcions completament variades: des de vigilar els venedors durant l'horari laboral o fora d'ell —què fa, qui veu, on va— amb la intenció de trobar-li alguna pega que el pose en el carrer, fins a escodrinjar a fons la vida dels aspirants «a un brillant treball ben remunerat».

«Tot interessa: actituds sexuals, idees, afiliació, esports... A casa meua —recorda 'B'— van venir fa uns anys. Jo, aleshores, militava en un partit d'esquerres. 'Mire, som de la Borsa de Treball de València', van dir i van preguntar com era el meu germà, és a dir jo, perquè els vaig fer el canvi. Aleshores, pensant que realment era la 'pasma', vaig dir-los que el meu germà era una magnífica persona incapaç de ficar-se en res i que només l'interessava treballar. Més

ris és una còpia del decret del govern de Pujol i del basc. Allà es mantenen els horaris, però ací —exclamen— El Corte se'n riu, de la Conselleria, de Magistratura, de tots.» I, certament, ja que si l'obertura de la botiga que marca Conselleria és de 60 hores setmanals, divendres o dissabte, internament —els treballadors— efectuaran una hora comercial més per «esvaraments». Unes 61 hores, doncs. O unes 62 al juliol i al Nadal.

Així, el programa d'obertura de l'ANGED marca temps d'esvaraments que afecten fonamentalment l'última setmana del passat mes de març, les dues primeres de juny i tots els dissabtes de primavera i estiu: «En —ací, el nom del treballador— i El Corte Inglés, S. A., donen la seua conformitat —diu un d'aquests fulls— a modificar l'horari individual

«Esvaraments, horaris irregulars, esvaraments».

tard, vaig descobrir que eren els d'El Corte».

Esvaraments

El decret de la Generalitat sobre horaris comercials marca un màxim de 60 hores setmanals d'obertura per a tots els comerços. Des que es publicà, les grans empreses s'hi van manifestar obertament en contra. Pere Miquel Monfort, director general d'El Corte Inglés-València, va comentar que el decret era «per als qui no volien competir», i hi va afegir: «si nosaltres obrim un diumenge, és perquè hi tenim clients; si no, no ho fariem». I, segons els mateixos treballadors i les denúncies rebudes, El Corte sembla dissentir burlant-se en la pràctica del decret oficial i enganyant, per tant, la Generalitat.

«El decret d'Agramunt sobre hora-

que tenen pactat... Aquesta modificació voluntària, que no suposa l'ampliació de la jornada laboral, consisteix en el fet que l'horari de treball es modificarà a fi d'adequar-se a l'horari comercial...»

«Els esvaraments són suposadament voluntaris. Diuen que són per crear més llocs de treball, però això és una mentida. Ara tenen més centres, però amb menys treballadors. Fixeu-vos que hi ha gent que entra un dissabte a les quatre de la vesprada i ix a les vuit. I que constantment s'han realitzat contractes de dues a tres setmanes. —¡Ah, i dels fulls d'esvarament, no en donen còpia al treballador!»

És l'altra cara d'un immens imperi comercial que dona ocupació a un total de 24.000 empleats l'edat mitjana dels quals, però, és de 29 anys, amb una antiguitat en l'empresa que no passa dels set anys. □